

بررسی «ترکیبهای اِتباعی» در دو زبان فارسی و عربی

وجیهه زمانی بابگه‌ری^۱

۱- دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی

چکیده

اِتباع «در لغت، به معنی «در پی کسی رفتن» و «پیروی کردن» و در اصطلاح دستور، لفظی است مهمل و بی‌معنی یا فاقد معنی روشن که به دنبال اسم یا صفت می‌آید؛ برای «تأکید» و گسترش معنی آنها. این فرایند، یکی از روشهای واژه‌سازی است که در اکثر زبانهای زنده دنیا، به عنوان یکی از پرکاربردترین و رایجترین راههای ساخت واژه، به شمار می‌آید. باتوجه به اینکه زبان شناسان، زبان فارسی را زبانی، ترکیبی می‌دانند و زبان عربی را زبانی، اشتقاقی؛ اما فرایند «اِتباع» که نوعی از «ترکیب» به شمار می‌آید؛ در دستور هر دو زبان زنده و پویای فارسی و عربی، وجود دارد. این مقاله برآن است تا ضمن بررسی دقیقتر این فرایند، شباهتها و تفاوتهای آن را در دو زبان فارسی و عربی، نشان دهد. نوشتار حاضر، توصیفی است و گردآوری داده‌های آن، به روش کتابخانه‌ای و از نوع متن‌خوانی می‌باشد.

واژه‌های کلیدی: اِتباع، ترکیب، واژه‌سازی، زبان فارسی، زبان عربی